מכל העולם

נראה לי, כי רוב המתכתבים שו־אפים לעשות זאת, בעיקר, מתוך תק־ווה להיכרות, מאוחר יותר. האמנם פסו כאלה, הרוצים להתכתב רק כדי לנהל דו־קרב אינטלקטואלי על הנייר?

אומץ בתמונה

בחור צעיר, שיש לו מספיק אומץ לש־לוח את תמונתו עם המכתב הראשון, יו־כל לעשות זאת במכתב אל צעירה (852/162) בעלת 18 אביבים, זיקה לספורט, קולנוע ותיאטרון, ובעיקר קבלת מכתבים ושליחתם.

חבר תנועה, בבקשה

צעירונת ממוסד חינוכי באחד הקיבו־ציים (852/163). רוצה לקבל מכתבים רק מצעיר בן 16, חבר תנועה כלשהי, יליד חוץ לארץ.

בלי עוכש, בלי סאכארין

צעירה בת 21, הנותנת לי להבין שהיא יודעת מה שהיא רוצה (852/164), לא חוסכת גם כמה הערות עוקציות, כבי־כול, על חשכוני, תהיה בעוד שלש שנים בעלת השכלה־אקדמאית. חברה למכתבים צריך לאחד בתוכו לפחות אחדות מן ה־תכונות הבאות: א) בעל אמביציות, מנו־ער מכל עונש, בשום פנים לא סאכא־ריני. ב) גיל (לאו דווקא כרונולוגי, אלא שכלי) 30—27. ג) השכלה (לאו דווקא בתעודות) נבוהה. ד) בעל טעם טוב בכל השטחים. ה) צריך לדעת לחיות. ו) להיות בעל אמצעים לחיות, כפי שמנדיר צ׳אפ־לין: „הרבה דמיון ומעט כסף.״ ז) ב־מקרה שיש לו הרבה, או מעט, כסף, שיהיה מוכן להשקיעו במפעל שהיא יוז־מת אותו (שבועון או ירחון).

בלי כוונות

תלמידת בית ספר תיכון, נעימת הופעה, בת 17 (582/165), מעוניינת לחלק את התעניינותה בספרות, קולנוע, תיאטרון ו־פוליטיקה, עם צעיר בגיל 19—22 מסבי־בות חיפה, סטודנט או סתם אינטליגנט, אך בל יהיה סנוב. עליו להיות נבה קו־מה. היא מעוניינת, במשך הזמן אף ל־הפגש אתו, מתרה שאין לה כל כוונות רציניות.

חוש הומור ועצות

כחומר בידי היוצר, מוכן ירושלמי צעיר, 21 (852/166), גבה קומה, בעל השכלה בינונית וחוש־הומור, המתעניין נוסף ל־ספרות גם בספרטים, למסור את עצמו לידי נערה בגיל 19—17, שגובהה לא יעלה על 167 סנטימטר, בעלת חוש־הומור שיספיק כדי להפכו לבן־אדם (לדבריו). עצות הוא מוכן לקבל בשפע.

בדידות וג׳אז

בודד ויחד עם זאת עליז, הוא בלונדי, בן 19 (852/167), הרוצה להתכתב עם נערה דומה לו בתכונות, שאוהבת, פרט להתבודדות, גם טיולים, קולנוע וג׳אז.

רוב הכותבים אלי בענינים פרטיים הם בני נעורים בגיל 19—16. עד כמה שאני זוכרת, זהו גיל הלבטים.

בעבור שני רגעי התעניינות

שרח שהחשבה אותו נשוי, לא הקדישה לו כל תשומת־לב. היתה האדישות בהה־נלמותה. היא נוכחה שהוא רווק, אבל התפקידים התחלפו. הוא אפילו אינו מכיר עליה. דבר זה ישמש לך לקח, שרה, שלא לזלזל בגבר שאינו מופנה לנישו־אין. עליך להיות אדיבה יותר. שתי שניות של שיחה מנוסמת, היו מגלות לך מיד אם הוא רווק או נשוי. בפעם הבאה, כשתראי אותו, גלי כלפיו יותר התעני־נות.

שני גברים ונערה אחת

הלב הרגיש שייך לנערה בת 19, המו־ענת שהיא אוהבת שני גברים. שניהם גם קשורים אליה. האחד נמצא בצבא, מחוץ־לעיר, השני בתל־אביב. למי עליך לחכות? חכי לשניהם, עד שתחליטי, יום אחד, שאת אוהבת רק אחד (ויתכן אפילו שזה לא יהיה אף אחד משניהם). בינתיים, צאי עם זה, או האחר, מבלי להתחייב.

שאלה של שערות

חנה וגילה, שתי נערות חמודות, ארו־כות־שיער, הכירו שני דון־ז׳ואנים צעי־רים, שאחרי הנשיקה הראשונה, הזמינו אותן למסיבה בביתם והציעו להן להסת־פר. הן שואלות מה לעשות. אתן יכולות להסתפר. אבל לא לפני ששני הבחורים יצמיחו זקן נוסח־נפוליאון השלישי, ו־שפם נוסח־ביסמארק.

פתרון חידון המלים הזרות

(01) בבל בלבלבל בבל בבל:
בבבבבל בבלבבבל (6) בבל בלבבבל בבל.
בבלבבל (2) בבל-בבבבל בבבבל: (8)
בב בבל: (5) בבבל בבבבבבל: (9) בבב
בבבבבבל: (3) בבב בבל בבבבל: (4)
(1) בבבבבב בבבבבבבל: (2) בבבבל בב.

בריטניה

„הייל מוסליין״

דרכו בעוז!
שורת ברזל בלי פרץ —
פלוגת הסער
מוכנה לצו!
אחים אשר נפלו
למען עם וארץ
שוב צועדים
איתנו אל הקרב!

שירו הישן של הורסט וסל, רועה הזונות הברלינאי, הנאצי שנהרג בנסיבות מפוקפקות והוריש המנון למפלגתו, שוב רעם באולם. גבר משופם הרים את יד ימינו להצדעה הפא־שיסטית. אך לא היה זה אדולף היטלר. גם המלים לא היו גרמניות. מן הקיר חייכה המלכה אליזבט. שמו של האיש היה סר אוס־בלד מוסליי, והאספה היתה של מפלגת האחדות הבריטית.

כמה מאות הגברים (ובעיקר הנשים) שנכ־חו, שרו בהתלהבות גדולה על הקרב ועל הדם. אולם סיכוייהם לחלום ולהיפצע היו מעטים ביותר. תריסר השוטרים שנשלחו למקום מטעמי זהירות הסתכלו בכל העניין בשיעמום בולט. הפאשיזם הבריטי לא עורר בהלה, רק חיוך רחמני.

עלבון צורב. בכל זאת היתה זאת הזדמ־נות גדולה: הופעתו הראשונה של מר אוס־בלד אחרי שלוש שנים של שתיקה כעוסה. כשנאם בפעם האחרונה הופרע נאומו על־ידי מאות מתנגדים, ברובם חיילים משוחר־רים יהודיים, שלא נתנו לו כמעט לפתוח את הפה. אז הסיק מוסליי את המסקנה ההגיונית.

סיר אוסבלד מוסליי ומעריציו, 1934
מן הדוצ׳ה, חולצה שחורה

הוא מכר את אחוזתו הגדולה, הכריז שאנג־ליה היא „אי שכולו בית־סוהר״, עבר לגור באירלנד.

אולם איש כמו מוסליי אינו יכול לשתוק זמן כה רב. להיפך, אי־היכולת לשתוק היא יסוד אופיו. בגללה עבר בשעתו, בפרלמנט, מן המפלגה השמרנית למפלגת העבודה, פרש גם ממנה ויסד את המפלגה הפאשיסטית ה־בריטית. שם יכול היה לעשות דעש כאוות נפשו. אולם גם כמנהיג לא הצליח ביותר.

אסונו היה חוסר המקוריות. הוא לא היה מסוגל אלא לחקות את הדוצ׳ה האיטלקי ואת הפיהרר הגרמני. מן הראשון גנב את החולצה השחורה, מן השני את האנטישמיות. שניהם לא עזרו לו ביותר. רק ברובעים היהודיים של מזרח לונדון יכול היה למצוא כמה אל־פי אוהדים — חנוונים שהיו שמחים, לו גירש מישהו את החנוונים היהודי שממול, פקידים צעירים שבחורים יהודיים גזלו מהם את נערותיהם.

בימי המלחמה נאסר מוסליי, שהסיח בגלוי לבגידה. אולם אפילו אז היה צפוי לו עלבון עליון מידי צ׳רצ׳יל, משרת היהודים. באמצע המלחמה שוחרר. הבוז האיום שהתבטא ב־מעשה זה רודף אחרי המנהיג עד היום.

חמוד ושמח. מוסליי ראה שאין מעריי־כים אותו כראוי. הוא הסתגר בדלת אמותיו, חיבר ספר־ענק. היה זה ספר פילוסופי עמוק — כה עמוק עד שאיש לא הבין אותו. המס־קנה הכופית: גם הפאשיזם וגם הדימוקראט־יה מתו. דרוש משטר חדש, שיאחד בקרבו את התכונות הטובות של שניהם. רק איש אחד מסוגל להקים משטר כזה, להנהיג בשמו את בריטניה. לא היה כל ספק על מי חשב סר אוסבלד מוסליי: על סר אוסבלד מוסליי.

בכל זאת היתה האסיפה השבוע מלנכולית ביותר. הנאום היה אמנם סוער, האוהדים צר־חו „הייל מוסליי!״ כמו בימים הטובים, אך איש לא הפריע. המנהיג, שלא הזכיר אפילו את היהודים, דיבר רק על עתיד האו־מה ועל המלחמה בקומוניזם. הוא לא הרגיז איש.

כשצעד לקראת מכוניתו, פרצה שירה אדי־רה: „כי הוא איש חמוד ושמח...״* אלא ש־מנהיג פאשיסטי אינו רוצה להיות חמוד ו־שמח.

ארצות־הברית

אשת איש

ג׳ני קר היתה מלכת־היופי של כיתתה בפקולטה לעתונאות של האוניברסיטה. כמעט באותו זמן זכתה גם לפרס של 150 דולאר עבור חיבור על הנושא: „השלום העולמי.״ כי ג׳ני היתה אותו ייצור משונה ונדיר: בחורה יפה עם שכל.

באחד הימים, אחרי שנמאס לה לעבוד בסוכנות פרסומת ולכתוב תסכיתים, הלכה לבקר חברה בוושינגטון. החברה עבדה אצל סנאטור חדש ובלתי־ידוע בשם ג׳ו מק־קארתי. במקרה נכנס הבוס בשעת הביקור למשרד מזכירתו. הוא העיף מבט אחד בבלונדית היפהפיה, אץ לחדרו והרים את השפופרת. „אני לא יודע מי האשה שלידך, אבל קבלי אותה מיד לעבודה!״

אולם ג׳ני לא רצתה להתקבל לעבודה. היו לה אמביציות חזקות הרבה מדי מכדי שתוכל לשבת במשרד ולתקתק. ג׳ו נאלץ לחזר אחריה משך כמה חודשים, עד שהס־כימה להצטרף לחבר עובדיו בתפקיד מרכזי.

אוסף מוזר. המזכירה החדשה הוכיחה מיד שאין היא הטיפוס המסתפק בהערצת מעלותיה הנשיות על ידי הבוס. היא ניגשה לתקן את הבוס תיקון יסודי. תחילה שינתה את דרך הדבור שלו. ג׳ו, שעד אז היה רגיל להשתמש בסינאט בסלאנג עממי מלא־כותי, החל משמיע נאומים מצוחצחים, כתו־בים בידי ג׳ני.

זו היתה ההתחלה. ג׳ני חיפשה סוס טוב שעליו יוכל הבוס לרכב אל הכותרת הראשית. הסוס נמצא במקרה: ג׳ני היא שכתבה את הנאום המפורסם על הסוכנים הקומו־ניסטיים במשרד־החוץ, שהפך את השם מק־קארתי למושג בינלאומי (העולם הזה 842).

סנאטור טוב זקוק לאשה. ג׳ני החליטה שהבוס שלה אינו יכול להישאר רווק, תיקנה את הפגם: היא הפכה לגברת מק־קארתי בטכס בו נכחה כל החברה הוושינגטונית. סגן־הנשיא עצמו לחץ את ידה. בחורה אחרת היתה מסתפקת בזה, מתחילה לתקן את הגר־ביים של בעלה ולבשל לו סטיקים. אך לא ג׳ני.

אחרי הנישואין הפך ביתו של מק־קארתי בהנהלתה למשהו דומה מאוד למטה קרבי. חבר העובדים הגיע ל־80. אוסף מוזר של אנשים מוזרים התאסף מסביב לגברת, לא כדי לנשק את ידה אלא כדי לטכס עצה כיצד לחולל מהפכה ימנית קיצונית במדינה.

האוסף המוזר כלל: ראש האפ.בי.איי. אדגאר הובר, קבוצה שלמה של אילי נפט,

* השיר האנגלי המקורי, אשר רגילים לשיר אותו בעברית לפי המלים: „כי הוא בחור כארז...״

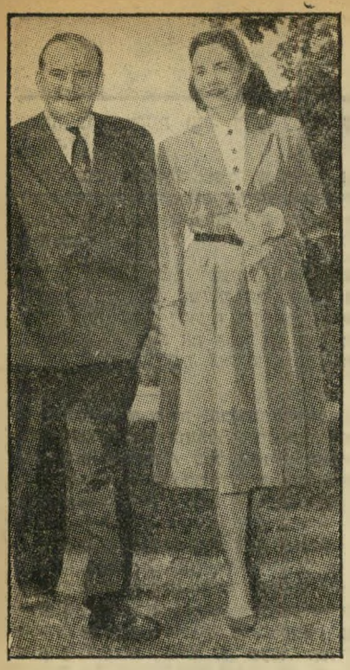

ג׳ני מק־קארתי ובעלה
במקום מיימי, דיירת חדשה

מושלי מדינות, גנראלים סיניים לאומנים. לכל אלה היה מכנה משותף אחד: הם האמינו שכמה מאות מיליוני דולר, כשרונו של ג׳ו ויופיה של ג׳ני עלולים לחולל את המהפכה.

למהפכה זו יכול להיות רק סיום הגיוני אחד: שביום מן הימים תהיה ג׳ני מק־קארתי עקרת הבית, בו יושבת כרגע הדיירת מיימי אייזנהואר.

אלאסקה

וגר זאב עם קאריבו

תמיד טוב כשיש ממשלה שאפשר לצעוק עליה ולדרוש ממנה דרישות. אולם לא תמיד טוב כשהממשלה ממלאה את הדרישה. בזאת נוכחו לדעת גם האסקימוסים, הדרים בצפון אלאסקה, באוהלי־קרח הקרויים איגלו.

צרתם של האסקימוסים היתה מכת הזאבים. זאבים מרושעים אלה היו מתנפלים על הקר־ריבו, הצבי הצפוני אשר האסקימוסים חיים על בשרו ולובשים את עורו. סכנת רעב היתה צפוייה להם.

מה לעשות. האסקימוסים עשו כפי שהם רגילים לעשות: הם צעקו ושלחו משלחת לקונגרס. הם סיפרו שבכמה מקומות נאלצו לאכול כלבים, דרשו במפגיע פתרון מידי. והפעם מצאו אוזן קשבת במסדרון המחוממ של המחוקקים: הקונגרס, ששם את הדרי־שות הפוליטיות של אלאסקה הקרה במקרר*, הקציב די כסף כדי ללחום בזאבים.

כך קרה ששבעה ציידי זאבים מקצועיים הגיעו לא מכבר לאומיאט, עיר־קרח תוססת. במקום לצוד את החיות בדרך הרומנטית המקובלת, השתמשו באמצעי הרבה יותר פרוזאי: שלושה מטוסים קטנים, מהם הפ־ציצו את חבורת הזאבים והשמידו אותם במכונות יריה. קציר של ששה שבועות: 250 זאבים הרוגים.

50 **דולאר לראש.** אפשר היה לקוות שהאסקימוסים יקבלו את פני הציידים החוז־רים כמושיעים. אולם לתמהונם של הטייסים האמיצים נתקבלו בצעקות התמרמרות. האס־קימוסים דרשו במפגיע להפסיק מיד צייד בברבי זה, הסותר את כל מצוות ההגינות.

תחילה תמהו הציידים ושולחיהם. הם לא ציפו שבלבות האסקימוסים פועם הצער לבעלי החיים. אולם חיש מהר נתברר להם שכרוב בני־האדם הצטערו האסקימוסים קודם כל על עצמם.

הסיבה: עד כה נהג השלטון המקומי באלאסקה לשלם לאסקימו 50 דולארים טובים עבור ראשו של כל זאב מת. רוב האסקי־מוסים מצאו שטוב הזאב המת מן הקאריבו החי. ועתה בא האיש הלבן הארור והחל הורג את הזאבים היקרים, באמתלה הטפשית של הצלת הקאריבו!

לאסקימוסים המסכנים נשארה רק ברירה אחת: לצעוק חמס, לשלוח משלחת אל הקונגרס, לעמוד על חיסולה המיידי של ההתחרות הבלתי־הוגנת.

* האלאסקאים דורשים להפוך את ארצם למדינה ה־49 של ארצות־הברית, אולם דרישה זו נדחתה בגלל התנגדותן של החברות המסחריות המקומיות, שאין להן חשק לשלם מסים לממשלה מחוזית מקומית. לעומת זאת יש סיכויים כי המדינה ה־49 תהיה בקרוב האוואי.